

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים אזרחיים

ע"א 220/19

לפני :

כבוד השופט י' עמית
כבוד השופט ד' מינץ
כבוד השופט ע' גרוסקופף

המערערים :

1. עזבון המנוחה ביסאן אבו אלעיש ז"ל
2. עזבון המנוחה מאיאר אבו אלעיש ז"ל
3. עזבון המנוחה איה אבו אלעיש ז"ל
4. עזאלדין אבו אלעיש
5. דלאל אבו אלעיש
6. שאדה אבו אבו אלעיש
7. מוחמד אבו אלעיש
8. ראפה אבו אלעיש
9. עבדאללה עזאלדין אבו אלעיש
10. עזבון המנוחה נור אבו אלעיש ז"ל
11. שיאהב אבו אלעיש
12. נג'וא אבו אלעיש
13. גיידא עטא אבו אלעיש
14. בראא עטא אבו אלעיש
15. אסרא עטא אבו אלעיש
16. עלי אטא אבו אלעיש
17. ג'יהאד עטא אבו אלעיש
18. עטא אבו אלעיש
19. נאסר אבו אלעיש
20. אכאבר אבו אלעיש
21. אעתמאד אבו אלעיש

נ ג ד

המשיב :

משרד הבטחון

ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי באר שבע
בת"א 040777-12-10 שניתן ביום 27.11.2018 על ידי כבוד
השופט ש' פרידלנדר

תאריך הישיבה :

י"א בכסלו התשפ"ב (15.11.2021)

בשם המערערים :

עו"ד חוסין אבו חוסין
עו"ד מלי אומיד-ברגר

בשם המשיב :

פסק-דין

1. ביסאן בת ה-21, מיאר בת ה-15 ואיה בת ה-14 – שלוש בנותיו של ד"ר עז אלדין אבו אלעיש, נהרגו ביום 16.1.2009, בשלהי מבצע "עופרת יצוקה". יחד עמן נהרגה גם נור בת ה-17, אחייניתו של ד"ר אבו אלעיש (להלן: המנוחות). ארבע בנות משפחה אחת קיפחו את חייהן לאחר שטנק של צה"ל ירה שני פגזים לעבר ביתו של ד"ר אבו אלעיש, אירוע שגרם גם לפציעתם של בני משפחה נוספים.

ד"ר אבו אלעיש (להלן: המערער), שעבד באותה תקופה כרופא במרכז הרפואי "שיבא" בתל השומר, שהה בביתו כאשר נורו פגזי הטנק. המערער התראיין סמוך לאחר האירוע, וזעקות השבר והאבל שלו על מות בנותיו הועברו בשידור חי בערוץ 10 לבתים רבים בישראל ועוררו זעזוע (תצהירו של העיתונאי שלומי אלדר). הטרגדיה האישית הקשה של המערער ומשפחתו נחרטה אפוא בזיכרונם של רבים.

שלוש האחיות הניבטות מהתמונה, צוהלות וצוחקות על שפת הים בעזה, מזכירות לנו כי לכל בן אנוש ובת אנוש יש פנים ושם שנתנו לו הוריו. אך כבר עתה נקדים ונאמר כי הנזק שאותו תובע המערער מהמדינה נותר יתום מבחינה משפטית, והכל כפי שיפורט בהמשך.

2. בחודש דצמבר 2010, כשנתיים לאחר המקרה הטרגי, הגישו המערערים תביעה בנזיקין נגד מדינת ישראל שבמסגרתה ביקשו להטיל על צה"ל את האחריות למותן של המנוחות ולפציעתם של האחרים. המערערים טענו, בין היתר, לרשלנות בביצוע הירי הקטלני, להפרת הדין הבין-לאומי ולגרימת "עוולה חוקתית" לנוכח הפגיעה בשלמות הגוף ובקדושת החיים.

3. הדיון בתביעה פוצל כך שתחילה תוכרע השאלה אם הירי שגרם לנזק היה בגדר "פעולה מלחמתית", שאז המדינה אינה חבה בגינו בנזיקין (סעיף 5(א) לחוק הנזיקים האזרחיים (אחריות המדינה)), התשי"ב-1952 (להלן: חוק הנזיקים האזרחיים או החוק)). לאחר שמיעת ראיות הצדדים, ניתן פסק דינו של בית המשפט המחוזי שקבע כי ענייננו בפעולה מלחמתית והתביעה נדחתה.

4. בתמצית, בית המשפט קבע כי ירי הפגזים לעבר בית המשפחה נעשה בשעת לחימה בגזרה ותוך כדי לחימה במחבלים, כאשר כוח צבאי חשד שדמויות מתוך הבית

הגבוה מתצפתות לעברו ומכוונות אש כלפי חיילים. נקבע כי התרחיש לפיו ירי הפגזים נעשה סתם כך ללא כל עילה מבצעית לא הוכח והינו בלתי סביר במידה קיצונית. בית המשפט הוסיף וקבע כי קיימות ראיות פורנזיות, בעיקר רסיסים שהוצאו מגופן של שתיים מן הנפגעות באירוע, המצביעות על כך שבבית המשפחה היה חימוש שהיה בשימוש של ארגוני טרור וזה התפוצץ עקב פגיעת הפגזים הצה"ליים והגביר את הנזק שנגרם. לצד זאת, בית המשפט הטעים כי להתרשמותו המערער לא היה מעורב בהסלקת חימוש כזה בביתו ולא ידע על כך.

בית המשפט הוסיף ובחן, מבלי לקבוע מסמרות, אם בנסיבות המקרה הירי היה נגוע ברשלנות או בהפרת דיני מלחמה. בית המשפט קיבל את גרסת המערער כי יומיים לפני האירוע ניצב טנק ליד בית המשפחה וכי המערער הצליח ליידע את צה"ל כי בבית מתגוררת משפחה של רופא המועסק בישראל ובעקבות זאת הטנק סולק משם. בית המשפט הצביע על מחדל רשלני לכאורה בהעברת המידע בין הכוחות השונים שפעלו בשטח באשר להימצאותו של בית המערער בגזרת הלחימה וסימונו כבית "מנוע פגיעה", ונקבע כי אילו עבר מידע זה בין הכוחות – ייתכן שהאסון היה נמנע. לצד זאת, לא נמצא כי אישור ירי הפגזים על ידי מפקד הגדוד שפיקד על האירוע נעשה ברשלנות או בחוסר מידתיות. עוד נקבע, בין היתר, כי בהתנהלותה של המדינה נפלו אי אלו ליקויים, למשל בנוגע לטיבו של התחקיר הצבאי שנערך לאחר האירוע ואי שמירת יומן המבצעים הגדודי, אך נקבע כי לא היה בכך כדי לגרום נזק ראייתי למערערים העשוי לשנות את התוצאה.

בסופו של יום נקבע כי ממכלול הראיות עולה שהירי לעבר בית המשפחה נעשה כחלק מהלחימה בארגוני הטרור במטרה לנטרל את מה שנחזה כתצפית המכוונית אש על כוח צבאי. אי לכך, האסון שבו קיפחו המנוחות את חייהן אירע עקב פעולה מלחמתית ואין המדינה חבה בגינו בנזיקין.

5. על פסק דינו של בית המשפט המחוזי נסב הערעור שלפנינו.

המערערים טענו כי לקביעת בית המשפט לפיה בבית המשפחה היה חימוש המצוי בידי ארגוני טרור אין על מה לסמוך, וכי המדינה הסבה להם נזק ראייתי ונמנעה מלהביא עדים רלוונטיים שיש בכוחם למסור גרסה ממקור ראשון להתרחשויות. לשיטתם, בהעדר עדויות של התותחן ומפקד צוות הטנק שביצעו את זיהוי התצפיתנים שעל בסיסו אושר הירי – אין מקום לקבוע ממצאים לגבי הצורך המבצעי של הירי. עוד

נטען, בין היתר, כי אין לתת אמון בעדות המומחה מטעם המדינה שקבע כי מקורם של הריסים שהוצאו מגופן של הנפגעות אינו בחימוש צה"לי; כי אין לסמוך על עדות המג"ד שאישר את הירי בהיותה עדות שמועה; וכי בית המשפט המחוזי לא נתן את המשקל הראוי למחדל המדינה באי הצגת יומן המבצעים הגדודי, שרמת הפירוט בו גבוהה יותר מיומן המבצעים החטיבתי שהוצג כראיה.

לשיטת המערערים, קבלת גרסתם באשר להסתלקות הטנק מביתם יומיים לפני האירוע וקביעת בית המשפט כי הצבא ידע כי בבית מתגוררים בני משפחת הרופא-המערער, מחייבות את המסקנה כי הירי על הבית היה בגדר "רשלנות פושעת" שאינה חוסה תחת ההגנה של "פעולה מלחמתית". עוד טענו המערערים כי חובת הפיצוי בגין נזקיהם קמה גם מכוח כללי המשפט הבין-לאומי.

המדינה מנגד תמכה בפסק דינו של בית המשפט המחוזי וטענה לחסינות בשל היות הירי "פעולה מלחמתית" מובהקת. לשיטתה, העד הרלוונטי ביותר לחשיפת השתלשלות העניינים הובא לפני בית המשפט; לא נגרם למערערים נזק ראייתי; ואין לעקוף את הכלל הקבוע בחוק הנזיקים האזרחיים באמצעות טענות מכוח הדין הבין-לאומי.

דיון והכרעה

6. אקדים אחרית לראשית ואומר כי חרף תוצאותיו הטרגיות של האירוע דין הערעור להידחות, באשר ענייננו נופל לגרעין הקשה של הגדרת המונח "פעולה מלחמתית" ואין המדינה אחראית בגינו בנזיקין.

7. על ההסדר הקבוע בסעיף 5 לחוק הנזיקים האזרחיים עמדתי בעבר ואפנה את הקורא לע"א 1459/11 עזבון המנוח מוחמד (נביל) נאפע חרדאן ז"ל נ' מדינת ישראל – משרד הביטחון (16.6.2013) (להלן: עניין חרדאן) ולע"א 8279/12 עזבון המנוח פאז מצבאח האשם אלדאיה נ' מדינת ישראל - משרד הבטחון (29.6.2014) (להלן: עניין אלדאיה). לא אחזור אפוא אלא על עיקרי הדברים הצריכים לענייננו.

סעיף 5 בנוסחו לאחר תיקון מס' 8 בשנת 2012 קובע כלהלן:

פעולה מלחמתית
5. (א) אין המדינה אחראית בנזיקים על מעשה שנעשה על ידי פעולה מלחמתית של צבא-הגנה לישראל.

(ב) טענה המדינה, כטענה מקדמית, כי אינה אחראית
בנזיקים בשל כך שהמעשה שבשלו נתבעה הוא פעולה
מלחמתית כאמור בסעיף קטן (א), ידון בית המשפט
בטענה לאלתר, ואם מצא כי המעשה הוא פעולה
מלחמתית כאמור, ידחה את התביעה.

סעיף 1 לחוק בנוסחו במועד הרלוונטי לענייננו (לאחר תיקון מס' 4 בשנת 2002)
הגדיר "פעולה מלחמתית" כלהלן:

פעולה מלחמתית – לרבות כל פעולה של לחימה בטרור,
במעשי איבה או בהתקוממות, וכן פעולה לשם מניעתם
של טרור, מעשי איבה או התקוממות שנעשתה בנסיבות
של סיכון לחיים או לגוף.

"סעיף 5 לחוק קובע חסינות מהותית של המדינה בנזיקין, בהתחשב בטיבה של
לחימה, שכל צד נושא באבידותיו ובנזקיו ואינו נושא בנזקיו של הצד מולו הוא נלחם"
(עניין אלדאיה, פסקה 7, ההדגשה במקור). התפיסה העומדת בבסיס ההסדר היא כי
תביעות נזיקיות אזרחיות אינן מתאימות מטיבן ומטבען למצבי לחימה, ויישומם של דיני
הנזיקין המסורתיים במצבים אלה עלול לגרום לעיוותים משפטיים ולחשוף את המדינה
לתשלום פיצויי עתק (ע"א 5964/92 בני עודה נ' מדינת ישראל, פ"ד נו(4) 1, 7-6 (2002);
עניין חרדאן, פסקה 14; ע"א 6982/12 עזבון המנוחה *Rachel Aliene Corrie* ז"ל נ' מדינת
ישראל, משרד הביטחון, פסקה 10 (12.2.2015) (להלן: עניין *Corrie*); עוד ראו אסף יעקב
"חסינות תחת אש: חסינות המדינה בשל נזק שנגרם כתוצאה מ'פעולה מלחמתית'"
משפטים לג(1) 107, 125-135 (התשס"ג)).

8. ומכאן ליישום הדברים על ענייננו.

איני רואה נפקות לשאלה אם בבית המשפחה הוסלק חימוש על ידי החמאס או
ארגון טרור אחר שפעל ברצועת עזה בתקופה הרלוונטית. לכן, איני רואה להידרש
לממצאי בית המשפט המחוזי בנושא זה. גם אם אתעלם מהראיות שהובאו בנושא זה
ואניח, לצורך הדיון, כי לא היה בבית חימוש שהוסלק, הרי שאין בכך כדי לשנות את
המסקנה כי ב"פעולה מלחמתית" עסקינן.

9. בית המשפט המחוזי בחן את נסיבות הירי על רקע טענת המערערים כי לא נשמעו
קולות לחימה בסביבת ביתם, וכי בזמן אמת, לא קם צורך מבצעי או צידוק לירי על ביתם.
לאחר בחינת הראיות שהונחו בפניו קבע בית המשפט כי כוח צבאי בפיקודו של המג"ד

זיהה דמויות שנחזו כמבצעות תצפית על כוחות צה"ל ומכווינות כלפיהם אש מחבלים. בתגובה לכך, הכוח ירה שני פגזים מדויקים לעבר חלון בקומה השלישית בבית המשפחה, ירי שלדאבון הלב גרם למותן של המנוחות ולפציעת האחרים.

קביעתו של בית המשפט לפיה הירי נעשה בעקבות זיהוי תצפיתנים מתבססת על עדות המג"ד שכאמור פיקד בשטח ואישר את הירי. הנ"ל העיד כי הירי נעשה תחת פיקודו כחלק מהלחימה בסביבת בית המערער וכי באותה עת נורתה אש על כוחות צה"ל (פרוטוקול הדיון בבית המשפט המחוזי, עמ' 323-324). בתצהירו, המג"ד העיד על דפוס פעולה לפיו "הצלפים היו עושים שימוש בתצפיתנים ובמיוחד כאלה במסווה אזרחי. הללו היו מאתרים את מיקום כוחותינו, מדווחים להם, ומיד לאחר מכן היה מתבצע ירי מדויק של מחבלים לעבר כוחותינו שאותרו. התצפיתנים היו חלק בלתי נפרד מן הצלפים". בית המשפט קבע שעדות המג"ד לפיה הכוח פעל לאור מידע מודיעיני על סכנת תצפיתנים האורבת לחיילים לא נסתרה והיא נתמכת ביומן המבצעים החטיבתי. כך, בית המשפט הצביע על רשומות מהיומן לפיהן "טנק ביצע ירי פגז לעבר בית עם תצפיתן" ו- "[...] הכוח זיהה 3 תצפיתנים בוצע לעברם 3 פגזים [...]" (נספח 4 לסיכומי המדינה, יומן מבצעי יומי מיום 15.1.2009 שעה 04:00 עד ליום 16.1.2009 שעה 04:00, רשומות 3 ו-10), ואוסיף ואפנה בהקשר זה גם לדו"ח היומי של מת"ק עזה מאותו נספח (סיכום אירועי יום 16-18/1 עד 06:00) שם צוין כי: "(17:15 17/1): נמסר מד"ר אבו אלעייש כי נורה פגז לעבר ביתו וישנם 4 הרוגים [...]" נמסר מכוחותינו כי בוצע ירי ממקום סמוך לנק', ולכן צה"ל השיב באש" (הדגשה הוספה – י"ע).

10. אין לקבל את טענת המערערים כי עדות המג"ד היא עדות שמועה ולא ניתן היה לבסס עליה ממצאים. המג"ד היה הגורם בשטח שפיקד על האירוע, ביצע הערכת מצב, תכלל את הנתונים שהועברו אליו ואישר את הירי לעבר בית המשפחה. כפי שקבע בית המשפט המחוזי, המג"ד העיד על מעשיו שלו כמי שאישר את הירי לעבר הבית והוא גורם רלוונטי להעיד על שאירע. אי העדת התותחן ומפקד הטנק היורה, כמו גם אי הצגת יומן המבצעים הגדודי – אינן מונעות קביעת ממצאים עובדתיים על בסיס הראיות שהוצגו. כמו כן, מקובלת עלי המסקנה כי בנסיבות אלה לא נגרם למערערים נזק ראייתי, ואין לומר כי הראיות והעדויות שלא הובאו היו יכולות לסייע למערערים לבסס את גרסתם לפיה לא הייתה הצדקה לירי (ראו והשוו לעניין *Corrie*, פסקה 16).

11. המדינה הוכיחה אפוא בראיות מספקות את גרסתה לאירועים, ועולה מהן במובהק ההקשר המלחמתי שהוביל לירי. גם אם האש כלפי הכוח הצבאי לא נורתה סמוך

לפני ירי הפגזים לעבר הבית, אין בכך כדי להוציא את הפעולה מגדר פעולה מלחמתית: "אין 'לפרוס' את הפעילות המלחמתית לדקות ולרגעים, ולבודד באופן מלאכותי את האירוע מתוך ההקשר הכולל ורצף האירועים, ובענייננו מדובר במסכת אירועים אחת" (דבריי בעניין חרדאן שאוזכרו גם על ידי בית המשפט המחוזי, וראו גם ע"א 4471/08 סעדה נ' מדינת ישראל – משרד הביטחון, פסקה 18 (7.11.2010)).

12. ענייננו אפוא בפעולה בשטח אויב במהלך מבצע צבאי, פעולה שהיא "פעולת מלחמה ממש במובנו הצר והפשוט של מונח זה, כגון: כינוס כוחות לקרב, תקיפה לוחמת, חילופי אש, פיצוצים וכדומה, שבהם בא לידי ביטוי האופי המיוחד של הלחימה על סיכוניה ובעיקר על השלכותיה ועל תוצאותיה, הם אלו שאליהם כווננו מלותיו של סעיף 5" (ע"א 623/83 לוי נ' מדינת ישראל, משרד הביטחון, פ"ד מ(1) 477, 479 (1986)). מסקנה זו נובעת אפילו מהפסיקה המצמצמת של המונח "פעולה מלחמתית" שקדמה לתיקון מספר 4 לחוק, והיא נכונה בבחינת קל וחומר כיום, לאחר הרחבת הגדרת המונח בתיקון מס' 8 לחוק (ראו והשוו לעניין אלדאיה, פסקה 4). אחזור ואביא דברים שאמרתי בעניין חרדאן, היפים גם לענייננו:

"יש מקרים בהם על פניו מדובר בפעולה מלחמתית, באופן שמייתר את הצורך להידרש לפרטי האירוע או לאבחנות כאלה ואחרות. הכוונה היא לפעולות תוך כדי מלחמה במובנה 'הקלאסי', או למבצע צבאי רחב היקף, דוגמת מלחמת לבנון השנייה, 'עופרת יצוקה' או 'עמוד ענן'. מאפייני הכוחות המשתתפים, כלי הנשק והאמצעים בהם נעשה שימוש, הרקע לפעולה ומטרתה, המטרות והיעדים מושאי התקיפה, הסיכון לכוח המבצע, איזור הפעולה, האם השטחים בהם מתבצעת הפעילות בשליטה אפקטיבית של מדינת ישראל – הצטברות רכיבים אלה כולם או חלקם, מלמדים כי בפעולה מלחמתית 'טהורה' עסקינן, הנופלת בגדר המקרים המובהקים המקימים למדינה חסינות..." (שם, פסקה 21, ההדגשה הוספה).

13. המערערים טענו כי ביצוע ירי לעבר הבית שעה שגורמים בצה"ל ידעו כי מדובר בבית הרופא-המערער ושהוא ובניו נמצאים בו, מהווה "רשלנות פושעת" המקימה חריג לכלל בדבר "פעולה מלחמתית".

אין לקבל טענה זו. ראשית, דבריו של בית המשפט המחוזי בהקשר זה נאמרו מבלי לקבוע מסמרות בעניין ובשלב שבו הדיון בתביעה עסק בסיווג הפעולה כ"פעולה מלחמתית", כשהמדינה הטעימה כי הביאה ראיות לצורך הדיון בשאלה זו בלבד. שנית,

סעיף 5(א) קובע כי מעשה שנעשה על ידי פעולה מלחמתית אין המדינה אחראית בגינו בניזיקין. יצירת חריגים לכלל החסינות והבחנה בין רשלנות סתם, רשלנות רבתי או "רשלנות פושעת" אינה עולה מלשון הסעיף ואינה מתיישבת עם כוונת המחוקק להקנות למדינה חסינות גם אם דבק בה אשם. כפי שצינתי בעניין אלדאיה, "סעיף 5 לחוק קובע חסינות מהותית של המדינה בניזיקין [...] אין נפקה מינה אם הפעולה המלחמתית שגרמה את הנזק נעשתה מתוך טעות או בפזיזות ורשלנות רבתי" (שם, פסקה 7, הדגשה הוספה).

14. בעניין אלדאיה נדון אירוע קשה שהתרחש אף הוא במסגרת מבצע "עופרת יצוקה", מספר ימים לפני האירוע מושא דיוננו. מטוס קרב ישראלי הפציץ בשוגג בית שניצב בסמוך לביתו של פעיל חמאס ושימש כמחסן לאמצעי לחימה. 22 בני משפחה אחת מצאו את מותם בהפצצה ואדם נוסף נפצע באורח קשה. בדומה לענייננו, גם בעניין אלדאיה נטען ל"רשלנות פושעת" המצדיקה בירור של סבירות המעשה. גם שם התביעה נדחתה בשל סיווג האירוע כפעולה מלחמתית.

15. לבסוף, יש לדחות אף את טענת המערערים כי הם זכאים לפיצויים מכוח המשפט ההומניטארי הבין-לאומי או מכוח דיני זכויות אדם. כפי שנקבע בעבר, אין מקום להידרש בגדרי ההליך האזרחי לטענות מכוח הדין הבין-לאומי (עניין אלדאיה, פסקה 6; רע"א 3675/09 מדינת ישראל – משרד הבטחון נ' דאוד, פסקה 15 (11.8.2011)). "הוראות חוק הנזיקים האזרחיים במקרה זה ברורות, כאמור, ונוכח חסינותה של המדינה מפני אחריות בניזיקין אין מקום לחייבה בפיצויים מכוח המשפט הבינלאומי" (עניין *Corrie*, פסקה 17).

16. נחזור ונזכיר. בלחימה עסקינן, ולא בכדי המערערים לא השכילו להצביע על מדינות אחרות שבהן מוכרת חבות בניזיקין כתוצאה מפעילות מלחמתית בשטח שאינו בשליטתן. ענייננו בחסינות מהותית שבבסיסה ההנחה כי בעת מלחמה ולחימה, כל צד נושא באחריות לנזקיו שלו. ענייננו בירי בשטח בנוי וצפוף במהלך לחימה, ועל כך אמרתי בעניין אלדאיה:

"המדובר בטרגדיה קשה, אך כפי שנאמר על ידי בית משפט קמא, 'שדה הקרב הוא ממלכת אי הוודאות'. זו לצערנו טיבה של לחימה, במיוחד לחימה בסביבה אורבנית צפופה, כנגד אויב הפועל מלב סביבה אזרחית..."

17. בטרם נעילה.

המקרה שלפנינו קשה בנסיבותיו. בדיון שהתקיים שמענו את דבריו הנרגשים של המערער, שחרף הטרגדיה שפקדה את משפחתו ביקש להעביר מסר של שלום ותקווה למניעת קורבנות נוספים. הכאב והשכול של המערער הולידו מפעל חיים להנצחת בנותיו ואחייניתו באמצעות נתינה לאחרים, יהודים וערבים כאחד, ופעילותו ראויה לציון ולהערכה. ליבנו עם המערער, דוד ואב שכול לשלוש בנות שנקטפו בדמי ימיהן. עם זאת, לתוצאות הקשות שנגרמו למערערים אין מענה ותרופה בגדרי ההליך שלפנינו. יפים לענייננו דברי השופטת (כתוארה אז) חיות בעניין אלדאיה: "קוצר ידו של המשפט לתקן את העוולה שנגרמה למערערים, הוא גם קוצר ידו של השופט, שאינו יכול לתקנה בשל חוק המדינה". הוראות הדין מפורשות וברורות, והן מחייבות את המסקנה כי בפעולה מלחמתית עסקינן, כך שאין המדינה חבה בגין תוצאותיה המצערות.

18. אי לכך, אין מנוס מדחיית הערעור ועל כך אנו מורים.

בנסיבות העניין, לא יעשה צו להוצאות.

ש ו פ ט

השופט ד' מין:

אני מסכים.

ש ו פ ט

השופט ע' גרוסקופף:

אני מסכים.

ש ו פ ט

הוחלט כאמור בפסק דינו של השופט י' עמית.

ניתן היום, כ' בכסלו התשפ"ב (24.11.2021).

ש ו פ ט

ש ו פ ט

ש ו פ ט